

Kiskartali István vagyok, 40 éves, két gyermek boldog édesapja. Gyermekeim a Napsugár Óvodába járnak, feleségemet és őket innen ismerhetik. Én jelenleg piacokon (természetesen a jánoshidain is) kutya-cica és egyéb házi kedvenceknek adható takarmányokat illetve kiegészítőket árusítok.

A fővárosból költöztünk ide, közel három éve. Sokan kérdezték tőlünk, miért pont Jánoshidát választottuk szűkebb hazánknak, mikor se barátunk, se rokonunk nem él még a közelében sem. Egyszerű a válasz: megtetszett e község. Vannak, akik így sem értik, de ma már legalább sejtem, miért. Azóta sikerült néhány kedves ismerőst szereznünk. Szeretünk itt élni.

1992 óta dolgozom vállalkozásokban, több éve pedig saját vállalkozásom van.

A közhiedelemmel ellentétben, vidéken sokkal nehezebb az emberek élete, mint egy nagyvárosban. Pedig a problémák nagyon mások. Ezt Önök közt élve tapasztalhattam meg. Sokan azt gondolják, hogy egyszerűbb itt, én is ezt hittem. Mint tudjuk, ez nem így van, ráadásul nagyon kevés a munkalehetőség, ami még inkább ront a helyzeten.

Itt tartottam az úgymond „bemutkozásban”, amikor eszembe jutott, hogy ennek így semmi értelme. Ebből senki sem ismer meg mint embert. Úgysem tud meg rólam semmit. Nem lehet néhány szóban leírni, milyen is vagyok, mit gondolok a körülöttem lévő világról. Mindenkit más érdekel egy emberben. Valakit az, honnan jöttem, mást az, milyen muzsikát szeretek, megint mást az, milyen a világnézetem, kit pedig a jövő. Utóbbi csak Isten tudja, talán még Ő sem.

Tehát azt gondolom, minden kérdésre nem tudok felelni. Azt pedig kerülni szeretném, hogy egy közhegyekkel teli „önfényezéssel” untassak mindenkit, és ezzel próbáljak a bizalmukba férközni.

Valami módot találok rá, hogy megismerjenek. Például egy bemutatkozó est alkalmával.

Üdvözlettel: Kiskartali István